

[Handelsministeren.]

stre til enten at lade sig true eller lokke, trygle eller tigge til at forandre det en Gang indtagne Standpunkt.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Schovelin) gjorde sig megen Umage for at faa Venstre til at forlade den Vej, Venstre nu er slaaet ind paa. Jeg kan sige, at det ærede Medlem baade tryglede, haanede, truede og lokkede, men Spørgsmaalet er jo til syvende og sidst: Vil det hjælpe noget, vil det ærede Medlem opnaa noget ved at prøve paa, som han har gjort, at faa Venstre tilbage til de forladte Veje? Jeg tvivler derom; selv om det nu lykkes at faa Venstre til at gaa ind paa en Forhaling igen, kan det ikke i det lange Løb lykkes at hindre Venstres Medvirken til en Ordning af det foreliggende Spørgsmaal. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti lokkede med Friheden, den økonomiske Frihed, Konkurrencefriheden, alt sammen noget, der skulde staa skrevet særlig tydeligt paa Venstres Fane. Ja, men Venstre ved meget vel og har gjort den Erfaring gennem Aarene, ikke mindst i den allersidste Tid, at selv om disse smukke Ord nu staar paa Venstres Fane, er Forholdet det, at i det praktiske Liv gælder de ikke mere. Jeg tør sige, at netop Venstres Folk, de Folk, som Venstre særlig repræsenterer, i denne Tid maa føle, at de Vilkaar, som de maa kæmpe under paa det økonomiske Omraade, friger andre sig for her i Landet, og de friger sig for dem i vid Udstrækning paa Venstres Folks Bekostning. Derfor tror jeg heller ikke, det vil lykkes hverken for det ærede Medlem eller andre at faa Venstre bort fra at medvirke til, at denne Lovgivning bliver fremmet. De kan maaske ved deres særlige Taktik bidrage til, at Venstre endnu en Gang udskyder Spørgsmaalet, kan maaske faa Sagen forhalet, men de kan ikke faa Venstre til at forlade den Vej, Venstre nu er slaaet ind paa, fordi Livet, det økonomiske Liv her i Landet, nu en Gang former sig saaledes, at store Dele af Venstre ser sig truet ved, at man underbinder Priserne, at man faktisk umuliggør den frie Konkurrence paa vigtige Omraader, medens Venstres Folk ikke er i Stand til at gøre noget lignende; de maa klare sig i det aabne Marked og kæmpe for Tilværelsen, og derved bliver deres Stilling ringere, end den vil blive, naar man dog i nogen Maade kan føre Kontrol med den Prisunderbinding, som i saa høj Grad finder Sted herhjemme. Derfor tror jeg, at der til syvende og sidst alligevel kommer et Resultat ud af det Lovgivningsarbejde, som nu i saa mange Aar har staaet paa Rigsdagens

Dagsorden, og jeg skønner ikke, at der er nogen Rimelighed i, og at der er vundet noget ved at gøre Forsøg paa at faa Sagen forhalet eller udsat. Det er meget bedre nu at faa et Lovforslag som det foreliggende vedtaget, at faa undersøgt i en upartisk Kommission, hvad der virkelig foregaar med Prisaftalerne. Den gamle Protest hjælper ikke i det lange Løb, og de, der protesterer, staaer sig til syvende og sidst heller ikke ved at protestere; de skulde meget hellere gaa ind i et ærligt og redeligt Arbejde for at faa et Resultat bragt til Veje, som ogsaa de kunde være nogenlunde tilfredse med. Udsættelse kan maaske finde Sted, men en Hindring for at faa et Lovforslag af den Karakter, her er Tale om, gennemført magter ingen, at opstille.

Stensballe: Den højtærede Minister var igen inde paa en Omtale af London-Resolutionen. Jeg skal ikke fordybe mig deri, men jeg mener ikke, at den højtærede Minister har Ret i sine Synspunkter. Jeg havde for øvrigt slet ikke tænkt paa at ville omtale den eller sammenligne de to Forslag, hvis den højtærede Minister ikke selv havde givet Anledning dertil. Jeg forstaaer ikke det Forsvar, den højtærede Minister fører for *sit* Udvalg, og jeg kan ikke se, at det skulde være et Udvalg, der var ganske uafhængigt, naar det dog udnævntes af en Minister, altsaa en Partipolitiker, som en Minister jo altid er her i Landet. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Minister kan sige, at det kan være lige saa godt som en Dommer, valgt af Justitsministeren. Men det er jo slet ikke det, det her drejer sig om. Ministeren skal ikke vælge ifølge det Forslag, her foreligger; det er Retternes Præsidenter, der skal vælge, og de er ganske uafhængige. I hvert Fald kan man ikke kalde Ministeren neutral. Men jeg skal ikke komme videre ind paa det, Tiden er jo ogsaa nu fremskyttet.

Den højtærede Minister omtalte saa ligesom det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) mine Udtalelser om Parallellen mellem Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven og dette Lovforslag. Jeg kan her henvise til Professor Vinding Kruses Bog til Undervisning af de studerende, „Ejendomsretten“, Side 796. Der vil baade den højtærede Minister og det ærede 11te tingvalgte Medlem kunne faa et fyldigt Indtryk af, hvorledes *han* ser paa det. Jeg kan godt forstaa, at det generer den højtærede Minister og det ærede Medlem noget, men de kommer ikke bort fra, at Opbygningen og Anvendelsen er ganske den samme.